

skulde Deltagerne i denne have en lignende Hædersgave som den, der var ydet Deltagerne i Trearskrigen 48—49—50. Forudsætningerne er altsaa i Orden, og Folketingets Standpunkt kender man. Det vil derfor være unødvendigt for mig at sige mange Ord i den Anledning. Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister vor Støtte til Forslagets Gennemførelse. Vi finder det rigtigt, at de endnu levende Deltagere i Krigen i 1864 faar en Hædersgave, fordi de har deltaget i de Besværligheder og de Strabadser, der fulgte med en Krig som den i 1864.

Til den ærede sidste Taler vil jeg sige, at jeg tror ikke, at han har Ret i, at den Mand, der har stillet for sig, kan faa Del i Hædersgaven. Det, der staar i § 1, er jo i Overensstemmelse med den tidligere Lov; selv om et og andet Ord er forandret, er Meningen den samme. Da nu de, der i Trearskrigen har stillet for sig, ikke har kunnet faa udbetalt nogen Hædersgave, vil en saadan heller ikke kunne udbetales efter dette Lovforslag.

Ellinger: For ikke at komme ind paa unødige Gentagelser skal jeg indskrænke mig til at udtale, at vi fra vor Side kan slutte os til Ministerens Forslag, og det synes saaledes at kunne glæde sig ved Tilslutning fra alle Sider her i Tinget.

Finansministeren (Brandes): Da der fra alle Sider er udtalt Tilslutning til Lovforslaget, har jeg heller ikke Grund til at gøre mange Bemærkninger, men skal kun takke for den Enighed, der her er lagt for Dagen, om hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) gjorde en Henstilling til Finansministeren gaaende ud paa, at den anden Udbetaling af Hædersgaven skulde falde tidligere end den 15. Februar. Jeg gjorde allerede ved Forslagets Forelæggelse opmærksom paa, at den 15. Februar var valgt, fordi Krigen just begyndte i Februar Maaned, og det vilde jo være ret urimeligt at vælge et tidligere Tidspunkt end selve Krigens Udbrud. Derimod kan der ikke være noget til Hinder for af Hensyn til de gamle, som her er Tale om, at rykke en senere Udbetaling noget frem. De vedkommende vil jo være mellem 73 og 84 Aar; det er vel muligt, at de fleste af dem er trængende, og det er ret sikkert, at de vil sætte megen Pris paa en saadan Hædersgave, det skulde da

være nogle ganske faa velhavende undtagne. At sætte den anden Udbetaling saa langt frem, at den falder indenfor det samme Kalenderaar som den første, synes jeg ikke, der vilde være Rimelighed i. Men der kunde jo være Tale om at rykke den en Maaned frem, f. Eks. lade den finde Sted den 15. Januar 1915.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at som Lovforslaget var affattet, kunde ogsaa de, der havde stillet for sig, faa Del i Hædersgaven. Det synes jeg umuligt, de kan. For det første forekommer selve Titelen mig at stride derimod; man kan umulig kalde den, der har stillet for sig: „Deltager i Kampen for Fædrelandet i Aaret 1864“. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at Ministeriet ganske rolig vil fortolke Lovforslaget saaledes, at de ikke kan faa Del deri. Men dernæst forekommer ogsaa § 1 mig at stride mod den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende. Der staar: „Mænd, som i Aaret 1864 har staaet ved en til den danske Hær hørende Afdeling“. Det maa forstaas som en Mand, der har været til Tjeneste ved Afdelingen, og det har sandelig den Mand ikke, der har stillet for sig.

Endnu en Gang skal jeg udtale min Tak for den Tilslutning, Lovforslaget har fundet. Jeg skal til anden Behandling stille et Ændringsforslag i den før omtalte Retning.

J. C. Christensen: Jeg vil gerne erklære mig tilfreds med Finansministerens Udtalelse i Anledning af den Henstilling, jeg rettede til ham. Men jeg vil samtidig bede ham om, naar han stiller sit Ændringsforslag, at lade det faa det Indhold, at Udbetalingen bliver fra 1. Januar. Det vil i højere Grad imødekomme de Ønsker, der er fremkommet.

K. M. Klausen: Jeg er ikke rigtig blevet overbevist ved den Udtalelse, som den højtærede Finansminister nu fremsatte. Der er jo mange, som ikke absolut har været Deltager i nogen Kamp, der vil faa denne Hædersgave, og efter første Linie i § 1 forekommer det mig, at enhver, der i kortere eller længere Tid har staaet ved en til den danske Hær hørende Afdeling eller Institution, har Ret til at komme og sige: maa jeg faa de 100 Kr. Det var dette, jeg kunde ønske at faa forebygget, hvis det var muligt.